

ကျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင် (ရွှေလင်းယုန်)

သုတ

(သတ္တမမြောက်)

(ရွှေလင်းယုန်၏ စာပေအနုပညာစွမ်းရည်)

ကျွန်တော် တို့သည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ၌ အပျော်ဖက်ဝတ္ထုများ ကို နှစ် ခြိုက်စွာ ရှာဖွေ ဖတ်ရှုကြရာ အချစ်အကြိုက် အမုန်းအပျော် ဖတ်ဝတ္ထုများ လျှို့ဝှက်သိဖိုစုံထောက်ဝတ္ထုများ နယ် ပယ်တွင် မွေ့ပျော်ခဲ့ရသည်။ စာဖတ်သက်ရင့်လာသော အခါ ဦးတည်ချက်ကောင်းသော ဘဝသရုပ် ဖော် ဝတ္ထုကြီးများ ကို နှစ်သက် စွာ လေ့လာဖတ်ရှုကြရပြန်သည်။ ဦးတည်ချက်ကောင်းသော ဘဝ သရုပ်ဖော် ဝတ္ထုကြီးများ ကား ခေတ်တိုင်းပင်ရေး ဖွဲ့ကြသူ မများ ပြားသည့်အ ဖြစ်ကို ကြုံကြရကြောင်း စာပေလေ့လာ ဝေဖန်သုံးသပ်သူများ က ပြောဆိုလာကြသည်။

ကျွန်တော် တို့၏ စာရေး ဆရာကြီးများ သည် ပဒေသရာဇ်ခေတ်၊ နယ်ချဲ့ကိုလိုနီခေတ်၊ ဂျပန် ခေတ်၊ စစ်ပြီးကိုလိုနီခေတ် ဖဆပလခေတ် တော် လှန်ရေး ကောင်စီခေတ်၊ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်း စဉ်ပါတီခေတ် နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမင်္ဂတည်ဆောက်ရေး အဖွဲ့ အစိုးရခေတ်ဟူသော ခေတ်အသီးသီးတို့တွင် ဝတ္ထုကြီးအများ အပြားကို ရေး ဖွဲ့ခဲ့ကြပါပြီ။ ဝတ္ထုကောင်းများ ကား မည် သည့်ခေတ်၌ မဆို ထင်ရှားစွာ ရပ်တည်လျက် ဂန္ထဝင် စာကောင်းပေကောင်းအ ဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ ကြသည်။ သူ့ခေတ်အလိုက် စာပေပညာရှင် စာရေး ဆရာကြီးများ လည်း ပေါ်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့သော ဂန္ထဝင် စာကောင်းပေကောင်းဝတ္ထုကြီးများ သည် ကျွန်တော် တို့တိုင်းပြည် ကျွန် တော် တို့လူမျိုး ကျွန်တော် တို့ စာပေအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ယဉ်ကျေးမှု စာပေ အမွေအနှစ် ရတနာများ ဖြစ်ကြပါသည်။ နိုင်ငံတကာတွင် လည်း သူ့လူမျိုးနှင့် သူ့စာပေရှိကြရာ သူတို့ယဉ်ကျေးမှု အတွက် များ စွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြကြောင်း တွေ့ မြင်နေကြရပါသည်။ သူတို့၏ စာကောင်းများ ကိုနိုင်ငံတကာအလယ်တွင် ရှေ့တန်းတင်၍ အဆင့်အတန်းမြင့်မားသည်ထက် မြင့် မားအောင် ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော် တို့သည် မျက်မှော က်ကာလတွင် မြန်မာဝတ္ထုကောင်းများ ပေါ်ထွက်လာရေး အတွက် ကြိုး ပမ်းအားထုတ်ကြရာတွင် စံပြုလောက်သော

မြန်မာ့ပင်ကိုယ်ရေး ဝတ္ထုကြီးများကို လည်း ပြန်လည်ထုတ်ဝေရန် စဉ်းစားကြပါသည်။
မြန်မာစာရေး ဆရာကြီးများ သည် ပင်ကိုယ်ရေး ဝတ္ထုကြီးများကို ကြိုး စား၍ ရေး
သားအားထုတ်ကြကြောင်းကို မြန်မာဝတ္ထုရှည်ကြီးများ လောကတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ပါသည်။
ထိုစာရေး ကြီးများ အနက် ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်ကလောင်အမည် ရွှေလင်း ယုန်သည်
တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။ စာရေး ဆရာကြီး ရွှေလင်းယုန်၏ “သူ”ဝတ္ထုကို စံပြ
လောက်သော ဝတ္ထုကြီးအဖြစ် ကျွန်တော် တို့ ပြေးမြင်မိကြပါသည်။

တက္ကသိုလ်ဝင်းမွန်က မြန်မာဝတ္ထုရှည် စာတမ်းတင်ခဲ့ရာတွင် မြန်မာဝတ္ထု
ရှည်သမိုင်းစာတမ်း၌ ရွှေလင်းယုန်၏ လက်ရာများကို ဤသို့ ရှုမြင်သုံးသပ်ခဲ့ပါသည်။

“ရွှေလင်းယုန် (ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်) (၁၉၁၃-၁၉၄၅)သည် ဟုတ်ပျံမလား
(၁၉၃၄) အိမ်ကြီးမာယာ (၁၉၃၄)၊ အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုတို့ကို ရေးဖွဲ့ရာမှ ဦးတည်ချက်
စေတနာပါသော အဆင့် အတန်းရှိသည့် ဝတ္ထုကို ရေးဖွဲ့လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ‘သူ’တွင်
စိတ်နေသဘောထား မွန်မြတ်လှသော ဆရာဝန်ကိုမြင့်မောင် လေးစားချီးကျူးဖွယ်
ကောင်းသော ကိုယ်ကျိုးစွန့်အနစ်နာခံစိတ် ပရဟိတ စိတ်ဓာတ်နှင့် အမူအကျင့်တို့ကို
တသသစွဲမက်အောင် ရေးဖွဲ့ထားသည်။”

ကျွန်တော်တို့သည် ရွှေလင်းယုန်၏ သူဝတ္ထုကြီးမှ ဇာတ်ကောင် ဖြစ်သော
ဆရာဝန်ကိုမြင့် မောင်ကိုဖတ်ရင်း စာရေး ဆရာကြီး ရွှေလင်းယုန်၏ စာပေနိုင်နင်းကျွမ်းကျင်မှု
ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ ဆရာဝန်ကိုမြင့်မောင်ကို စာဖတ်သူတို့သည် ကြင်နာသနားလျက်
စုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်လာ မိအောင် ဖန်တီးနိုင်သည့် ကလောင်စွမ်းအားမှာ
ကြီးမားလှပါပေသည်ဟု ချီးကျူး ပြောဆိုကြရသည် အထိ အောင်မြင်သော ဝတ္ထုကြီးအဖြစ်
မြန်မာစာပေလောကတွင် ရပ်တည်လျက်ရှိနေသည်။

စာရေး ဆရာကြီး ရွှေလင်းယုန်သည် ထူးခြားသော စာပေပညာရှင် တစ်ဦး
ဖြစ်ပြီး သူ၏ စိတ်နေစိတ်ထား အယူအဆ အတွေးအခေါ်တို့သည် လူသားတို့အား
သူတစ်ပါးအတွက် အနစ်နာခံသော စိတ် သူတစ်ပါး၏ အကျိုးစီးပွားကို သယ်ပိုးလိုသော စိတ်၊
မိမိကိုယ့်ကျိုးကို စွန့်၍ စိတ်ကောင်း စိတ်မြတ်ထားသော စိတ်တို့ဖြင့် လွှမ်းခြုံ

စိုးမိုးလျက်ရှိကြောင်း သတိပြုမိသည်။ ဤစိတ်ဓာတ်တို့ရှိနေခြင်းကြောင့်ပင်လျှင် သူ၏ ဝတ္ထုကြီးများ ဌ ဖြူစင်သော စေတနာတရားတို့ကို ထိန်လင်းစွာ တွေ့မြင် ကြရပါသည်။

ယခုတင်ပြလိုက်သော “သူ” ဝတ္ထုကြီးသည် စာဖတ်ကြသူတို့အဖို့ တစ်ကြိမ်ဖတ်လျှင် ပင်တစ်သက်လုံးမမေ့နိုင်အောင် ဂရုဏာရသမြောက်လှပြီး လက်ရာကောင်းမွန်လှကြောင်း မူဝေခံစားနိုင်ကြရန် ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ယနေ့လူငယ်စာရေး ဆရာများ အနေဖြင့်လည်း တိုင်းပြည်အတွက် လူမျိုးအတွက် ဦးတည်ချက်ကောင်းကောင်းဖြင့် စာရေး ကြရာတွင် ဤရွှေလင်းယုန်၏ “သူ” ဝတ္ထုကြီးသည် နမူနာအဖြစ်ဖတ်ရှုလေ့လာသင့်ပါကြောင်း မေတ္တာတရားဖြင့် ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

*

စာရေး ဆရာမ လိခက ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင် စာရေး ဆရာကြီး ရွှေလင်းယုန်၏ “သူ” ဝတ္ထုကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်းအတွဲ (၂)တွင် “သူ”(ဝတ္ထုနှင့် ဝတ္ထုရေး သူ)ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြခဲ့သည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ သူ၏ ပြုစုတင်ပြချက်ကို အပြည့်အစုံဖော်ပြရန် လိုသည်ဟု ယူဆသဖြင့် ထုတ်နုတ်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဝတ္ထုနှင့်ဝတ္ထုရေး သူ-

ပရိသတ်အကြိုက်ဝတ္ထုအဖြစ် အထူးထင်ရှားခဲ့ပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုပါဇာတ်ဆောင်ကိုမြင့်မောင်သည် စာဖတ်ပရိသတ်၏ အသည်းခွဲ တတမ်းတတ ဖြစ်ခဲ့ရသူအဖြစ်လည်း ထင်ရှားခဲ့လေသည်။

စာရေး ဆရာသည် ဤသို့လျှင် ပရိသတ်တသသ ဖြစ်စေအောင် “သူ”ကိုဖန်ဆင်းခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ “သူ”ဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ဆောင်ကိုမြင့်မောင်သည် စာရေး ဆရာစံထားလိုသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမည် ဟု မှန်းဆရသည်။ ဇာတ်ရံအဖြစ်ထားသော မခင်လှလိုလူမျိုးက ကိုမြင့်မောင်အား ဘုရားအလောင်းအဖြစ်ပင်

သတ်မှတ်ခဲ့၏ ။ မှန်သည်။ ကိုမြင့်မောင်ကို စာရေး ဆရာက ဘုရားအလောင်းလောက်နီနီး ခန္တီပါရမီရင့်ကျက်သူအ ဖြစ် ဖော်ပြထား၏ ။ ကိုမြင့်မောင်ကား ခန္တီပါရမီသာရင့်ကျက်သူမဟုတ်ပေ။ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိရာတွင် လည်း သူမတူလူမျိုး ဖြစ် လေသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်မှော က်လူလောကတွင် ရှိနိုင်ခဲ့သော ဇာတ်ဆောင်မျိုး စာရေး ဆရာ၏ စိတ်ကူးမျှော်မှန်းချက်ဖြင့် စံပြုထားသော လူမျိုး ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေသည်။

ထိုစံပြုထားသော ကိုမြင့်မောင်ကို ဇာတ်ဆောင်ပြု၍ ရေး ဖွဲ့ရာ၌ စာရေး ဆရာသည် စာရိတ္တ ရေး နှင့် လူမှု ရေး ဆိုင်ရာ မွန်မြတ်သော ဦးတည်ချက်များ ကို ရေးရှုထားလေသည်။ အထူးသဖြင့် ဆရာဝန်တို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ဖော်ပြထား၏ ။ လူတန်းစားအရ ငွေရှင်ကြေးရှင်တို့၏ ဖော်ပြန်မှု ကို ပြ ထားသည်။ စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းသူတို့၌ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ဒုက္ခခံနေစေကာမူ သူတို့တွင် စေ တနာ အကျိုးပေးနိုင်ကြောင်းဖြင့် နိဂုံးသတ်လေသည်။

ကိုမြင့်မောင်နှင့်အပြိုင် ရှေ့တန်းတင်ထား၍ ဖော်ပြခြင်းခံရသော ဇာတ်ဆောင်များ ကား အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်များ ဖြစ်သည့် အကြော၊ မခင်လှ၊ လဲ့လဲ့၊ နုတို့နှင့် စာလျှင် ပျော့ညံ့သည်ဟု ဆိုရပေမည် ။ လဲ့လဲ့နှင့် နုတို့မှာ ပြတ်သားလွန်း၏ ။ အကြောနှင့်လဲ့လဲ့၊ နုတို့သည် တစ်ဖက်စွန်းစီသ ဖွယ်ရှိ၏ ။

ဇာတ်လမ်းပုံသဏ္ဌာန်မှာ စာရေး ဆရာ၏ ပုံစံချရေး ဖွဲ့သော ဇာတ်လမ်းမျိုး ဖြစ်သည်။ စာ ရေး ဆရာသည် မခင်လှကို သော့ ချက်ထားကာ ဇာတ်လမ်းကို ပုံစံချသည်။ ကိုမြင့်မောင်က မပြောရ ဆိုသော စကားကို မျှသိပ်ထားသည်ဟုဆိုရမည် ။ (ပုံစံ။ သုံးဆယ်၌ ကိုမြင့်မောင်အကြောင်း ကို လူသိမပေးဘဲ ထားခြင်း) သို့ သော် တစ်ဖက်တွင် မူ မခင်လှသည် ကိုမြင့်မောင်အကြောင်းကို အကြောအား ပြောပြခြင်းဖြင့် ဇာတ်လမ်းကို ပို၍ နာစေသည်။ အကြော၏ စိတ်ဝေဒနာကို ကြီးမား စေ၏ ။ ကိုမြင့်မောင်ကလည်း သူ့အကြောင်း လျှို့ဝှက်ထားခြင်းဖြင့် ဇာတ်လမ်းသည်ပို၍ အရှုပ်အထွေး ဖြစ်လာ၏ ။ ကိုမြင့်မောင် အရက်ကွဲချိန်၊ ကိုသက်ထွန်းနှင့် အကြောတို့ သုံးဆယ် ရောက်လာချိန်၊ တိုက်ဆိုင်မှု ၊

ကိုမြင့်မောင် သူ့အဖြစ်ကို နအား ပြောပြမည် ဆုံးဖြတ်ချိန်၊ နထံသို့ လဲ လဲရောက်လာချိန် တိုက်ဆိုင်မှု ၊ နက လဲလဲအား ကိုမြင့်မောင်အကြောင်း ရုတ်တရက်မပြောဘဲ ထားခြင်း၊ ကိုမြင့်မောင်ဒဏ်ရာဖြင့် သာယာဝတီဆေးရုံအရောက် ကိုထွန်းဝေတို့ ပြည်မှ အပြောင်း တိုက်ဆိုင်မှု အကြော့ရုတ်တရက် ရောက်လာပုံ၊ မခင်လျှ ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်ပုံ တိုက်ဆိုင်မှု များ သည် စာရေး ဆရာ၏ ကွက်တိအံဝင်ပုံစံချ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ခြင်းများ ပင် ဖြစ်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် “သူ”ကို ရေး သားသော “ရွှေလင်းယုန်”သည် ဝတ္ထုရေး ဆရာအနေထက် သတင်းစာဆရာအဖြစ် ထင်ရှားသူ ဖြစ်၏ ။ သို့ စေကာမူ “သူ”ဝတ္ထုကို ပရိသတ်တသသ ဖြစ်ခြင်းဖြင့် “ရွှေလင်းယုန်”ဟူသော ဝတ္ထုစာရေး ဆရာ၏ အမည် သည် သတင်းစာဆရာ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ် မောင် အမည် နှင့်အတူ ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည် ။

စာရေး ဆရာသည် “သူ”ကို မူလက မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတွင် အခန်းဆက်ဝတ္ထုအ ဖြစ် ရေး ခဲ့သည်။ ၁၉၃၈ခုနှစ် လောက်တွင် ကိုမြင့်မောင် သုံးဆယ်မှ အရက်တက္ခအကျိုးနည်း ဖြစ်ပြီး ထွက်ခွာသွားရသည်အထိ ဖြစ်သော ဇာတ်လမ်းကို “သူ”ဝတ္ထု ပထမအုပ် ဖြစ်ထုတ်ဝေခဲ့၏ ။ ကျန်ဇာတ်လမ်းကို ၁၉၄၀ပြည့်နှစ် လောက်တွင် ဆက်လက်ရေး သားကာ “သူ”ဒုတိယတွဲ အ ဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့၏ ။ ထိုနှစ် တွဲ ကိုပင် စစ်ပြီးစအချိန်က မူလနှစ် တွဲ အတိုင်း နှစ် တွဲ ခွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၉၆၀-၆၁ခုနှစ် လောက်တွင် မူ သူဝတ္ထုနှစ် တွဲ ကို တစ်တွဲ တည်းပေါင်း၍ တတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေခဲ့ ၏ ။ ရုပ်ရှင်အ ဖြစ်လည်း ရိုက်ကူးပြသခဲ့၏ ။

“သူ”ဝတ္ထုရေး သူရွှေလင်းယုန်၏ အမည် မှာ ဦးချစ်မောင် ဖြစ်သည်။ ၁၉၁၃ခုနှစ် (မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၄၊ ပြာသိုလဆန်း ၁၃ရက်နေ့)တွင် အုတ်ဖိုမြို့၌ ဖွားသည်။ အဖဦးမြ၊ အမိဒေါ်စောယု ဖြစ် သည်။ ငယ်စဉ်က လက်ပံတန်းမြို့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် ပညာသင်ခဲ့သည်။ ထိုကြောင်းမှ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်မြင်သည်။ ထိုနောက် ထိုကြောင်း၌ ပင် ကျောင်းဆရာလုပ် သည်။

ထိုနောက် ရန်ကုန်သို့ရောက်ပြီး နော်ရထာသတင်းစာတိုက်တွင်

စတင်ဝင်ရောက်လုပ် ကိုင်သည်။ ထိုနောက်ဈေးနှုန်းသတင်းစာတိုက်နှင့်မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတိုက်တို့တွင် ဝင် ရောက်လုပ်ကိုင်သည်။ ၁၉၃၀ပြည့်နှစ် လောက်မှစ၍ မျှ ချစ်သတင်းစာဆရာ၊ စာရေး ဆရာ တစ်ယောက် အ ဖြစ် ထင်ရှားလာသည်။ ၁၉၃၉ခုနှစ် တွင် မြန်မာ့အလင်း အယ်ဒီတာအ ဖြစ်မှ နှုတ် ထွက်သည်။

ထိုအခါမှစ၍ ဂျာနယ်ကျော်အမည် ဖြင့် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ကိုယ်တိုင်ဦးစီးထုတ်ဝေ သည်။ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်အ ဖြစ် ထင်ရှားလာလေသည်။

ဂျာနယ်တော် လှန်ရေး ကာလတွင် တော် လှန်ရေး လုပ်ငန်းများ ၌ ပါဝင်လုပ်ကိုင်သည်။ ဗြိတိသျှစစ်တပ်များ ဝင်လာသော အခါ အဖမ်းခံရသည်။ ထိုနောက်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်သော ဖဆပလဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ကာ လွတ်လပ်ရေး အတွက် တိုက်ပွဲဝင်သည်။ စာရေး ဆရာ အသင်းဥက္ကဋ္ဌအ ဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်၏ ။

ထိုသို့ နိုင်ငံရေး စာပေရေး တို့ကို ဆောင်ရွက်စဉ် ၁၉၄၅ခုနှစ် တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက် သည်။

ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်သည် သတင်းဆောင်းပါးများ ခေါင်းကြီးများ အပြင် ရွှေလင်း ယုန်အပြင် ရှာရှာဖွေဖွေ၊ ကမ္ဘာကြီး ပျက်စီးလုနီးပြီလောစသည့် နိုင်ငံရေး ကျမ်းများ နှင့်အိမ်ကြီးမာ ယာ၊ ညမဖတ်ရ၊ မိုင်းမှု မှုံ စသော ဝတ္ထုများ ကိုလည်း ရေး သားခဲ့၏ ။ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်အမည် ဖြင့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာစောင်လည်း ရေး သားထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည်။

ဇနီး ဖြစ်သူ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ “သူလိုလူ”သည် ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ ၁၀ ဖြစ် စဉ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဖော်ပြသော အတ္ထု ပတ္တိစာအုပ်အ ဖြစ်၏ ။

ဣန္ဒြေကျော်ဦးချစ်မောင်(ရွှေလင်းယုန်)၏ သူဝတ္ထုကြီးသည်
မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ဝေးကွာကင်းကွာနေသည်မှာ အတော် ကြာသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။
“သူ”ဝတ္ထုကြီးကို ဖတ်ခဲ့ဖူးကြသူတို့ အတွက် ပြန်လည်ဖတ်ရှု စားမြူ
ပြန်နိုင်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ မဖတ်ရသေးသော ပရိသတ်အတွက်
စာကောင်းပေမွန်လက်ရာကောင်းတစ်ခု ခံစားကြစေလိုရန်အတွက်လည်း ကောင်း၊
စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ အလုပ်အမှု ဆောင်အဖွဲ့က စာပေစေတနာတရားဖြင့် ပြန်လည်
ရိုက်နှိပ်၍ ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

ဦးစိုးညွန့်

၂၀၁၆

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့

(၁၉၉၃ခုနှစ် စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးစိုးညွန့်၏ (ရွှေလင်းယုန်၏ အနုပညာစွမ်း
ရည်)ကို ပြန်လည်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။)

*

အခန်း (၁)

နှစ် ယောက် သော သူ

ဤကဲ့သို့ ညနေတိုင်းပင် နှစ် ယောက် အတူတကွ လာရောက်လည်ပတ်စကား
မြည် ပြောဆိုပြီးလျှင် နှစ် ယောက် အတူပင် ပြန်၍ သွားကြသော အခါတိုင်း အခါတိုင်း
အကြောတွင် ဆုံး ဖြတ်ဖို့ရန် ခဲယဉ်းသည်ထက် ခဲယဉ်း၍ လာသည်ကိုတွေ့ ရလေ၏။

ပထမက တစ်ဦးဦးကို ရွေးချယ်ရန်မှာ လွန်စွာ ခဲယဉ်းမည် မဟုတ်။
မိမိချစ်ခင်နှစ်သက် ၍ မိမိ ပေါင်းသင်းနိုင်မည့် သူကိုသာ ရွေးချယ်ရန်ရှိသည်ဟု
ထင်မှတ်မိသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ နှစ် ယောက် သားအတူ လာရောက်၍ စကားစမြည်
ပြောဆိုပြီးလျှင် အတူပင် ပြန်၍ သွားကြသော အခါများ ၌ ကား နှစ် ဦးစလုံးပင်
လူကောင်းလူမွန် လူရည်ချွန်ချည်း ဖြစ်သဖြင့် မိမိအား မယားမှတ်မှတ် သားမှတ်မှတ်ဖြင့်
အမြတ်တနိုး ချစ်ခင်ယုယ စောင့်ရှောက်ကြမည် ဖြစ်သည်ဟု
စိတ်ချယုံကြည်ရသည့်အလျောက် မည် သူ့အား ကြိုက်နှစ်သက် ရမည် ကို ဝေခွဲ၍
မရနိုင်အောင် ရှိ နေလေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ၌ လည်း အကယ်၍ မိမိ၏ ဖခင်ကြီးကသာ
မကွယ်လွန်မီကလေးတွင် ဤသူနှစ် ဦးအနက် မည် သူမည် ဝါနှင့် ပေါင်းရစ်ဟု
တပ်အပ်သေချာမိန်မှာ သွားခဲ့ပါလျှင်ကား မိမိတွင် ယခု ကြုံနေရသော အခက်နှင့်တွေ
့ဖွယ်မရှိ။ ဖခင်ကြီးမိန့်မှာ သွားသော သူနှင့်ပင် ပေါင်းသင်းရန် ပြင်ဆင်ဖို့သာရှိမည် ဟု တွေ
့မိလျက် “ဖေဖေ.....ဖေဖေ၊ ဖေဖေသမီးကို အခုလို ပုံအပ်ခဲ့မယ့်အစား ဖေဖေဖေ တစ်ခါတည်း
ပြတ်ပြတ်သားသားပြော သွားပါတော့”ဟု ပြစ်တင်သလိုလို ပြောဆိုတောင့် တမိလေ၏။

သို့သော် ဤ အိမ်ကြီးပေါ်၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာတို့ကို
ပြန်လှန်စဉ်းစားလိုက် သော အခါ မိမိ၏ ဖခင်ကြီးကို အပြစ်မတင်နိုင်ဘဲ မိမိ၏ အပေါ်တွင်
အဘယ်မျှလောက် ကြီးမားသော မေတ္တာဖြင့် စောင့်ရှောက်မွေးမြူခဲ့သည်ကိုသာ တရား

ယောင်ယောင် ထင်မြင်မိပြီးလျှင် ကျေးဇူး တင်သည်ထက်တင်ကာ ယခုသော် ထိုကျေးဇူးတို့ကို ကျေပွန်စွာ မဆပ်နိုင်တော့ပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် ရင်ထဲတွင် ဆို၍ ဆို၍ သာနေခဲ့လေ၏ ။

မိမိ၏ မိခင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ၁၇နှစ် ခန့်က ဖြစ်လေ၏ ။
ထိုအချိန်ကစ၍ မိမိ ၂၂နှစ် အတွင်း သို့ဝင်ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် မိမိဖခင်ကြီးသည် မိမိအားကောင်းစွာ စောင့် ရှောက်မွေးမြူလာခဲ့၏ ။ ၎င်းအား အိမ်ထောင်သစ်ထူရန် ကြိမ်ဖန်များ စွာ ရောက်လေရာအရပ်၌ ထိုမှ ဤမှလာရောက်ပြောဆိုကြသော်လည်း သမီး၏ စိတ်တွင် အနှောင့်အယှက်ရှိမည် စိုးသော ကြောင့် တင်းမာစွာ ငြင်းပယ်ခဲ့ပြီးလျှင် တစ်ဦးတည်းသော နှမအားခေါ်ယူလျက် မောင်နှမနှစ် ယောက် စောင့် ရှောက်လာခဲ့သဖြင့် မိမိမှာ အေးချမ်းသာယာစွာ နေခဲ့ရ၏ ။ လွန်ခဲ့သော တစ်လလောက်ကမှ မိမိ၏ ဖခင်ကြီးသည် လဲပြိုသွားခဲ့၏ ။ စီးပွားရေး နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တစ်သက်တွင် ပူပင်ကြောင့်ကြမရှိရအောင် အစစအရာရာ စီမံသွားရုံမျှမက သမီးမှာ အချိန်အရွယ်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အိမ်ထောင် ပြုလိုက သမီးနှစ်သက် ရာ တစ်ယောက် ယောက် ကို စိတ်ချလက်ချ ရွေးချယ်ပေါင်းသင်းနိုင်ရန် ဤသူနှစ် ဦးအား အိမ်သို့ဝင်စေထွက်စေ အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်စေခဲ့၏ ။ ၎င်းမရှိသည့် နောက်တွင် မိမိ ကြိုက်ရာ တစ်ဦးဦးရွေးချယ်၍ ၄၅ရက်အတွင်းမှာ ပင် နေရာချထားလိုက်ရန် နှမ ဖြစ်သူအားလည်း ကောင်း မိမိအားလည်းကောင်း သေချာစွာ မှာ ထားခဲ့ပေ၏ ။

ထိုသူနှစ် ဦးကိုလည်း မိမိအားကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ရန် အတန်တန်မှာ ခဲ့လေပြီ။ တစ်ဦး က အဆွေအ ဖြစ်ဖြင့် စောင့်ရှောက်လျက်၊ တစ်ဦးက ခင်ပွန်းအ ဖြစ်ဖြင့် ထိန်းသိမ်းရမည် ဖြစ်ရာ မည် သူက အဆွေ မည် သူကခင်ပွန်းဟု မိမိကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ရမည် ဖြစ်လေ၏ ။

ရွေးချယ်ရမည့်အချိန်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်၍ လာခဲ့လေပြီ။

၎င်းတို့နှစ် ဦးစလုံးပင် မိမိဖခင်နှင့် အလုပ်တူလုပ်ကြသော ကြောင့်လည်း ရွေးချယ်ရန် သာ၍ ပင် ခက်၍ နေလေ၏ ။ ကိုသက်ထွန်းမှာ မိမိဖခင်ကဲ့သို့ ပင် အမှု

ထမ်းဆရာဝန် ဖြစ်၍ ယခုလည်း အစိုး ရဆေးရုံတွင် ဆရာဝန်အ ဖြစ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်ပေ၏ ။ ကိုမြင့်မောင်ကား ၎င်းဘာသာဆေး တိုက်ကလေးတစ်ခုဖွင့်လျက် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်သူ ဖြစ်ရာပညာအရည်အချင်းမှာ လည်း တူမျှနေ သည့်အတွက် သာ၍ ပင် အဆုံးဖြတ်ရခက်နေခြင်း ဖြစ်လေ၏ ။

ကိုသက်ထွန်းမှာ အသားဖြူ၏ ။ လူချော တစ်ယောက် ဖြစ်၏ ။ စကားများ စွာ ပြောတတ်သော် လည်း အခြားသော သူတို့ကဲ့သို့ ကြားရသူ၊ ငြီးငွေ့ပျင်းရိသွားခြင်းမ ဖြစ်စေဘဲ၊ ၎င်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ ၎င်း၏ စကားကို နားတစွင့်စွင့်နှင့်ထောင်နေရလောက်အောင် စကားပြောကောင်းသူ ဖြစ် လေ၏ ။ ကိုမြင့်မောင်မှာ ကား အသားမဖြူအသားညိုပင် ဖြစ်၏ ။ ကိုသက်ထွန်းစကားအပြောသန် သလောက် ကိုမြင့်မောင်ကား စကားနည်းလျက် ခပ်မှန်မှန်ပင်နေသူ ဖြစ်လေ၏ ။

ကိုသက်ထွန်းစကားများ ခြင်းကို မည် သူကမျှ အပြစ်မဆိုကြသည့်နည်းအတူ မိမိလည်း အပြစ်မယူနိုင်။ စင်စစ်သော် ကား ကိုသက်ထွန်းစကားပြောသည်ကိုကြားရလျှင် မိမိမှာ အခြားသော သူများ နည်းတူတိုး၍ သာကြားချင်လျက် ၎င်း၏ လက်ဟန်ခြေဟန်တို့ကို မြင်ရရာ၌ လည်း တိုး၍ ပင် နှစ် ခြိုက်ခြင်း ဖြစ်ရလေ၏ ။ တစ်ဖန်ကိုမြင့်မောင်စကားနည်းခြင်းသည်လည်း တစ်မျိုးပင် လေးစား ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေပြန်သော ကြောင့် ဤသူနှစ် ဦးတွင် မည် သူ့အား ရွေးရပါမည် ကို မိမိဖခင်ကြီးသတ် မှတ်ပေးခဲ့သော ရက် နီးကပ်၍ လာလေလေ ဝေခွဲ၍ မရနိုင်လေလေ ဖြစ်နေလေ၏ ။

တစ်ခါတစ်ခါ၌ လည်း အဒေါ် ဖြစ်သူအား ရွေးချယ်ပေးစေရန် ပြောဆိုမည် ကြံမိ၏ ။ သို့ သော် မိမိဖခင်ကြီးကပင် ၎င်းကိုယ်တိုင် မရွေးချယ်ဘဲ မိမိနှစ်သက် ရာကိုသာ မိမိသဘောအလျောက် ရွေး ချယ်နိုင်ရန် စီမံထားခဲ့သည် ဖြစ်လျက် မိမိကအဒေါ် ဖြစ်သူအား ရွေးချယ်စေရမည် ဆိုသော် မသင့် လျော်သော ကြောင့် အဒေါ် ဖြစ်သူအား တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ မိမိတစ်ကိုယ်တည်းသာ အချိန်ရှိသ ရွေ့ စဉ်းစားနေမိလေ၏ ။

လက်ချိုး၍ တွက်လိုက်သော အခါ ၁၅ရက်မျှသာ ကျန်ရှိတော့သည်ကို တွေ့ ရသဖြင့် သာ၍ ပင် ဝေခွဲမရနိုင်ရှိကာ သက်ပြင်းချခြင်းဖြင့်သာ တစ်မိုးချပ်၍

တစ်နေ့ထွက်ခဲ့လေ၏။

“အကြော့ ဘယ်တုံး၊ ဘယ်သွားမလိုတုံး”

“အကြော့ မြို့ ထဲကို ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် ဒေါ်လေး ခဏလေးပါ။
မခင်လှတို့ဆီကို မရောက်တာကြာလို့”

“အို သူတို့ဆီသွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ သူညီမလေး မနေ့ကပဲ လည်ပင်းမှာ
အကျိတ်ထွက်ပြီး အလူးအလဲခံနေရတယ်တဲ့။ အကြော့သွားလို့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး။ မြို့ ထဲမှာ
လည်း တစ်လောင်းပြီး တစ်လောင်းဆွဲချနေရတယ်တဲ့။ ဒေါ်လေးမနက်က ဈေးကအပြန်မှာ
တောင် သုံးလေးလောင်းဆွဲ ချသွားတာ တွေ ခဲ့သေးတယ်။ ဒီနှစ် ပလိပ်ဟာ အဆိုးဆုံးပဲလို့
ညကပဲ မောင်သက်ထွန်းပြောသွား သေးတယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးအကြော့မှာ လည်း
ဆေးထိုးရသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“အို အကြော့ ကိုသက်ထွန်းဆီဝင်ပြီး ဆေးထိုးသွားနိုင်သားပဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး
ဒေါ်လေးရယ် ခဏပဲဟာ”

သို့ဖြင့် မော်တော် ကားစီးနင်းကာ မြို့ တွင် သို့ လာခဲ့လေရာ လမ်းတွင်
ဒေါ်လေး ဖြစ်သူပြော လိုက်သကဲ့ပင်၊ တစ်လောင်းပြီး တစ်လောင်းဆွဲချလျက်၊
ငိုသံဟစ်သံတို့ဖြင့် ကျွတ်ကျွတ်ညံ့နေ သည်ကို တွေ့ ရသော ကြောင့် ရုတ်တရက်သော်
လာခဲ့မိခြင်းပင် မှာ လေပြီဟု အောက်မေ့ကာ ကားကို လှည့်ခိုင်း၍ ပြန်တော့မည် ပင်
ကြံမိလေ၏။ သို့ သော် လာမိပြီလည်းတစ်ကြောင်း၊ ကိုသက် ထွန်းထံသို့ ဝင်ရောက်၍
ဆေးထိုးသွားရလျှင်လည်း တစ်ခါတည်းတာဝန်ငြိမ်းသွားမည့် တစ်ကြောင်း ကြောင့်
ဆေးရုံဆီသို့ ဆက်လက်မောင်းနှင်စေလေ၏။

ဆေးရုံတွင် ကား ကိုသက်ထွန်းမှာ လက်မလည်ရအောင်ပင် ဆေးထိုး၍
ပေးနေရသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။ ဆေးထိုးပြီးနောက် ထွက်လာသူတို့ ထွက်လာပြီ ဖြစ်သော
လည်း ဆေးထိုးရန် မျက် နှာငယ်ငယ်နှင့် စောင့်နေ သူတို့မှာ လွန်စွာများ လှသော ကြောင့်
ကားပေါ်သို့ ပြန်၍ တက်လာမခင်လှ တို့အိမ်ဆီသို့ သွားတော့မည် ဟု လှည့်လိုက်လျှင်ပင်

ကိုသက်ထွန်း၏ အကြည့်လိုက်နှင့်တွေ့ ဆုံ သွားသော ကြောင့် “ဟာ အကြော့ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီကိုလာရသလဲ”ဟု ပြောပြောဆိုဆို လူထုကြီးကိုတိုး၍ မိမိထံအမြန်လာ၍ နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် အကြော့လည်းအနည်းငယ်ပြုံးကာ ကြည့် နေမိလေ၏။

“အကြော့ ညကကိုသက်ထွန်းသတိပေးခဲ့ရက်သားနဲ့ ဘာကြောင့်ထွက်လာရတာတုံး၊ ဆေးလည်းထိုးရသေးတာမဟုတ်ဘဲနဲ့။”

“အိုအကြော့အတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဟိုမှာ လူတွေ ကိုသက်ထွန်း သူတို့ကို ပစ်ထားခဲ့တာနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။ သွားပါ။ ဟိုမှာ ထိုးပေးလိုက် ပါဦး”

သို့ ဆိုသည့်တိုင်အောင် ကိုသက်ထွန်းမှာ အကြော့အပါးမှ မခွာသေးပဲ အလွန်စိုးရိမ်သော အမူအရာဖြင့် “ဟာ သူတို့ကအရေး မကြီးလှပါဘူး။ အကြော့တစ်ခါတည်း ထိုး သွားပါလား၊ လာ...လာ”ဟုဆိုကာ ၎င်း၏ ဆေးခန်းဆီသို့ ခေါ်နေသည့်အတွက်....

“နေပါစေ ကိုသက်ထွန်းအကြော့နောက်မှတစ်ခါကပြန်လာပါဦးမယ်၊ ရောဂါက သိပ်ဆိုး နေသလား”

“ဆိုးဆို နာရီဝက်တစ်လောင်းလောက် ချနေရတာ ပဲ”

“နို့ ကိုသက်ထွန်း အကူမခေါ်ဘူးလား ညကလည်း တစ်ညလုံး ဆေးထိုးပေးနေရတယ်ဆို”

“ဟူတ်တယ် အကူတွေ က ခုထက်ထိ မလာသေးဘူး ညနေများ ရောက်မလားပဲ”

“ဒါဖြင့် ကိုသက်ထွန်း ညနေမလာနိုင်ဘူးပေါ့”

“ဟာ ဘာနေမလဲ ကိုသက်ထွန်းကြံဖန်လာခဲ့မှာ ပေါ့”

“ဒါဖြင့် အကြော့သွားဦးမယ်။ အကြော့လည်း ညနေကျမှပဲ အိမ်မှာ ဆေးထိုးတော့မယ်”

“ဒါဖြင့် မြို့ ထဲမှာ ကြာကြာမနေနဲ့နော်”

“အကြော အခုပဲ ပြန်မှာ ပါ။ သွားမယ်နော်” ဟု ဆိုကာ ကားပေါ်သို့ လှင်မြန်စွာ တက်၍ ကားထွက်သွားသည်တွင် မှ ကိုသက်ထွန်းလည်း သတိရကာ ဆေးထိုးရန်စောင့်နေသူ များ ဘက်သို့ လှည့်လာခဲ့လေ၏ ။

အကြောသည် မခင်လှတို့အိမ်ဆီသို့ ပထမ သွားမည် ကြံပြီးမှ ကိုမြင့်မောင် မိမိသို့ ဆီသို့ မလာရောက်သည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီ ဖြစ်၍ ၎င်း၏ ဆေးတိုက်သို့ ခေတ္တဝင်ရောက် မေးမြန်းဦးမည် ဟု အကြံရကာ ကိုမြင့်မောင်၏ ဆေးတိုက်သို့ သွားလေရာ ဆေးတိုက်တွင် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် သာလျှင် ထိုင်၍ နေသည်ကို တွေ့ ရသော ကြောင့် -

“ကိုမြင့်မောင် မရှိဘူးလား”

“ဆရာရှိပါတယ်၊ အိပ်နေတယ်”

“ဘယ်နှယ့်ဒီအချိန်ကြီး အိပ်နေရတာ လဲ၊ နေမကောင်းလို့ များ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နေအကောင်းသားပဲ”

“အိပ်တာ တော် တော် ကြာပလား”

“မနက်ကတည်းကပဲ”

အကြောတွင် ကား “ဪ” ဟုသာဆိုနိုင်လျက် ကားပေါ်သို့ တက်ကာ မခင်လှတို့ အိမ်ဘက်သို့ မောင်းနှင်စေရလေ၏ ။ တစ်လမ်းလုံးတွင် လည်း ကိုမြင့်မောင်သည် တစ်မြို့ လုံး မြို့ ပျက်လှမတတ် ရောဂန္တရ ကပ်ကြီးဆိုက်ရောက်နေချိန်တွင် မှ ဤကဲ့သို့ နှစ် နှစ် ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်၍ နေနိုင်လှချေ၏ တကားဟု များ စွာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်လျက်၊ ကိုသက်ထွန်းနှင့် ကွာခြားပုံကို အလိုလိုနှိုင်းယှဉ်မိကာ စိတ်ထဲတွင် လည်း ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်လာလေ၏

မိမိ၏ စိတ်တွင် ယခင်က ကိုမြင့်မောင်သည် စကားနည်း သလောက် လုံ့လဝီရိယ ကြီးသည် ဟု ထင်မှတ်နေခဲ့ရာ ယခုသော် ကိုမြင့်မောင်သည် နံနက်ခင်းကြီးပင် စတင်လျက် အိပ်နေသည်မှာ ဘယ်အချိန်တွင် မှ နိုးမည် နည်း။ မိမိ၎င်း၏ အပေါ်တွင်

အထင်ကြီးခဲ့မိလေခြင်းဟု တွေ့ :တောကာ မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ရုတ်တရက်
ဆုံးရှုံးသွားရသကဲ့သို့ စိတ်ထဲတွင် ဟာတာတာ ဖြစ်၍ နေမိလေ၏ ။

မခင်လှတို့အိမ်သို့ ရောက်သော အခါတွင် ကား အိမ်ကြီးမှာ တံခါးပိတ်လျက်
လူခြေတိတ် နေသည်ကို တွေ့ ရလေ၏ ။ သို့ဖြစ်၍ အိမ်နီးချင်း ပါးချင်းတို့ကို မေးမြန်းသော
အခါ မခင်လှ၏ ညီမ ကလေး မကြင်ခ ညက ဥနာရီအချိန်ခန့်တွင် ဆုံးသွား၍ ၎င်းတို့လည်း
ဘယ်ဆီကိုမသိ ပြောင်းသွား ကြပြီဟု ပြောလိုက်သော ကြောင့် နဂိုက ကိုမြင့်မောင်အတွက်
စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာရသည့် အတွင်း : ယခုဤသတင်းကို ကြားရသော အခါ သာ၍ ပင်
စိတ်၌ ချောက်ချားလျက် ကားပေါ်သို့ အပြေးတတ်ကာ အိမ်ဘက်သို့ မောင်းနှင်လာခဲ့လေ၏ ။

“ဘယ်နှယ်လဲ အကြော့၊ မျက်နှာတွေ ဘာတွေ လည်း မကောင်းပါလား၊ ဘာ
ဖြစ်လာသလဲ” ဟုဒေါ်လေး ဖြစ်သူက ပျာပျာသလဲ မေးသည်ကိုပင် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ဘဲ
ကိုမြင့်မောင်အပေါ်၌ အထင်ကြီးလာခဲ့သမျှ ယခုစိတ်မကောင်းဖွယ်ရာ ချ
.ယွင်းချက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ မြင်ရခြင်း၊ မိမိအား “မမကြော့-မမကြော့” ဟုဒေါ်ကာ
အတင်းပိုက်ဆံ တောင်းတတ်လျက် မရမချင်းလည်း အတင်းလူပေါ် ဖက်တတ်ကာ
ကန့်ကလျာပြောတတ်သော မကြင်ခကလေး ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခြင်း၊ မခင်လှတို့ဘယ်
ပြောင်းသွား သည် မသိခြင်းတို့ကြောင့် မျက်ရည်ကလေးများ ပင် လည်၍ လာလေ၏ ။

“ပြောပါဦး အကော့ရဲ့ ၊ ညည်းဆေးထိုးလာလို့လား”

“မဟုတ်ဘူးဒေါ်လေး၊ မကြင်ခကလေးဆုံးဖြီ”

“ဟယ် ဟုတ်လား”

အကြော့မှာ ပါးစပ်မှပြန်၍ မပြောနိုင်။ ခေါင်းကို ညိတ်သည်ဆိုရုံမျှ ညိတ်လျက်
အိမ်ပေါ်သို့ နှေးကန်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် တက်၍ လာခဲ့လေ၏ ။ စိတ်ထဲ၌ လည်း
အတိုင်းမသိ လေးလံလျက် ရှိရာ မကြင်ခကလေး ရုတ်တရက်သေဆုံး၍ မခင်လှတို့
မပြောမဆို တိမ်းရှောင်သွားကြခြင်းတို့ အတွက် ဝမ်းနည်းရသည်ထက် မိမိစိတ်တွင်
အထင်အမြင်ကြီးခဲ့သော ကိုမြင့်မောင် ရံဖန်ရံခါ မိမိ၏ ကိုယ်ကို အပ်နှင်းမည် ဟု

စိတ်ကူးခဲ့မိသော ကိုမြင့်မောင်၊ မိမိဖခင်ကြီးက အထူးနှစ်သက် ချီးမွမ်းခဲ့သော ကိုမြင့်မောင်၏ နေနိုင်ခြင်း၊ မြို့ကြီးပျက်လုမတတ် ကျွက်ကျွက်ညံ့၍ နေစဉ် ကိုယ်၌ အစွမ်းရှိသလောက် လူနာတို့အား ကုစားဖို့ ဖြစ်သော ဤအချိန်ကြီးတွင် ပျော်ပျော်ကြီးအိပ်နေရက် နိုင်ခြင်းအတွက် များစွာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရခြင်းက ပိုမို၍ ပြင်းပြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အိပ်ရာပေါ်သို့ ရောက်သော အခါတွင် ကားဆေးရုံ၌ အလုပ်များ လျက်ရှိသော ကိုသက်ထွန်း ကိုမြင့်ယောင်လျက် ကိုသက်ထွန်းအလုပ်များ နေပုံကို မြင့်ယောင်သည့်အကြားမှပင် နှစ် နှစ် ခြိုက် ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်နေသော ကိုမြင့်မောင်၏ ပုံကို ထင်ယောင်လာသည့်အတွက် ဤနှစ် ဦးအနက် တစ်ဦးဦးကို ရွေးချယ်ရန်တာဝန်မှာ ၁၀ ရက်မျှသာ ကျန်တော့သည်ကို သတိရကာ ဤမျှလောက် ချစ်ခင်ရင်းနှီးလာကြပြီးမှ ကိုမြင့်မောင်အား စာရင်းမှ ပယ်ထုတ်ပစ်ရတော့မည် လောဟု တွေးတောရင်း စိတ်မောနေမိလေ၏။

အကယ်၍ ဤနေ့သာလျှင် ကိုသက်ထွန်းနှင့် ကိုမြင့်မောင်၊ ဤနှစ် ဦးအနက် တစ်ဦးဦးကို ရွေးချယ်ရန် နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်ပါမူကား ကိုသက်ထွန်းသည် မုချ အရေးသာမည် ဖြစ်လေ၏။ အကြောမှာ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး၏ သမီး ဖြစ်၍ အလွန်သနားကြင်နာတတ်ရာ အလောင်းများ ကို တစ်လောင်းပြီးတစ်လောင်း ဆွဲချ၍ နေရသည့်အခါကြီးတွင် ကိုမြင့်မောင် ပျော်ပျော်ကြီး အိပ်စက် နိုင်ခြင်းကို များစွာ စက်ဆုပ်ခြင်း ဖြစ်မိသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်လေ၏။

*

ဤ တစ်ယောက်

ညနေဘက်သို့ ရောက်သော အခါတွင် ကား ကိုသက်ထွန်းပေါ်၍ လာလေ၏။ အခါတိုင်း၎င်း မူ ကိုမြင့်မောင်လည်း ကိုသက်ထွန်းနှင့် အတူ လူချင်းယှဉ်၍

လိုက်ပါလာတတ်၏။ ယခုသော် ကား ထိုသို့ မလာရောက်သည်မှာ ယနေ့ပါနှင့်
လေးရက်ပင်ရှိခဲ့လေပြီ။ အဘယ်ကြောင့် မလာရောက် နိုင်သည်ကို
အကြောင်းကြားသင့်ပါလျက် အကြောင်းကြားခြင်းလည်းမရှိ။ သို့ဖြစ်သည့်အတွက်
စိတ်ပူပင်၍ နေ့လယ်ဘက်က ၎င်း၏ ဆေးဆိုင်သို့ သွားရောက်ပြန်ပါသော်လည်း အိပ်၍
နေသည်ဟု ဆိုသော ကြောင့် ပြန်၍ လှည့်လာခဲ့ရပြီ ဖြစ်ရာ ယခုလာနေကျ မလာသည်ကို
တွေ့ရပြန်သည့်အခါ သာ၍ ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေ၏။

“အကြော့ မျက်နှာမကောင်းပါလား၊ ဘာ ဖြစ်သလဲ” ဟု ကိုသက်ထွန်းက အလွန်
ကြောင့်ကြစွာ မေးမြန်းလျက်ရှိနေသည့်တိုင်အောင် ရုတ်တရက် ဖြေဆိုခြင်းမပြုနိုင်။
ဒေါ်လေး ဖြစ်သူက ကြားကဝင်၍ “သူ့အသက်ဘူးကလေး ကြင်ခ ပလိပ်ထဲပါသွားလို့တဲ့
မောင်ရယ်၊ တစ်နေ့ခင်းလုံး အိပ်ရာထဲ ဝင်အိပ်နေတာပဲ၊ အဒေါ်လည်း ပြောလို့မရဘူး”
ဟုပြောလိုက်မှ

“အကြော့ ရုတ်တရက်တော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်၊ မကြင်ခ
ကလေးတစ်နေ့ကပဲ အကြော့ကို သီချင်းဆိုပြသေးတယ်၊ ဒီနေ့သွားတော့ ဆုံးရှာပြီလို့သာ
ကြားခဲ့ရတယ်၊ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ မခင်လှတို့လည်း ဘယ် ပြောင်းသွား
မှန်းမသိဘူး” ဟုရောနှော၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်မကြင်ခလဲ၊ အကြော့ ကိုသက်ထွန်းကို တစ်ခါက ဒီမှာ တွေ့လို့ဦးလေး-
ဦးလေး ကြင်ကြင်ကို မချစ်ဘူးလားလို့မေးတဲ့ ကလေးမလေးဟာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုသက်ထွန်း၊ ဟုတ်တယ်၊ သူပဲ အခုတော့ ဆုံးရှာပြီ”

“နေပါဦး၊ ဆုံးတာ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ညကတဲ့”

“ဘယ်အချိန်မှာလဲ”

“ည ၃နာရီလောက်လို့ပြောတာပဲ”

ကိုသက်ထွန်းကလည်း ‘ဪ အင်း’ဟူ၍ သာ ပြောပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားသည့်ဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလေ၏။ အကြောမှာ လည်း အကြော၏ စိတ်ကူးနှင့် တွေ့တောလျက်ရှိရာ အတန်ငယ်ကြာမှ

“အနို့ ... ကိုသက်ထွန်းပြောတဲ့ အကူဆရာဝန်တွေ ရောက်လာကြပလား”

“မရောက်သေးဘူး အကြော့ရာ၊ သိပ်ခက်တာပဲ၊ တခြားနယ်တွေ မှာ လည်း ရောဂါ သော င်းကျန်းနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာ ရှိသမျှ အားနဲ့ပဲ တွန်းလှန်ပါတော့လို့ ညနေကပဲ သံကြိုး ရတယ်”

“ ဒါဖြင့် ကိုသက်ထွန်း သိပ်ပင်ပန်းနေဦးမှာ ပေါ့ ”

“ ဟုတ်တယ် ပင်ပန်းမှာ ”

“ ကြည့်လည်းလုပ်နော်၊ သိပ်လည်း အိပ်ပျက်မခံနဲ့ဦး ”

“ တစ်ယောက် တည်းဆိုတော့ မနိုင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာပဲ၊ အကူရပြန်လည်း တစ်ယောက် နှစ် ယောက် တည်းမို့ မပြောပလောက်ဘူး၊ ကဲ အကြော့ ကိုသက်ထွန်း ဆေးထိုးပေးခဲ့မယ် အကာ အကွယ်ပေါ့ ” ဟုဆိုကာ ဆေးထိုးရန် ပြင်ဆင်နေသည့်အတွက် အကြော့လည်း လက်ကလေးကို အသာထိုးပေးလိုက် ကာ ကိုသက်ထွန်းအား ချီးမွမ်းသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်နေမိလေ၏။

ကိုသက်ထွန်းမှာ အလုပ်ပင်ပန်း၍ အအိပ်အနေပျက်သည်ဟု ဆိုစေကာမူ မျက်စိမျက်နှာတို့ မှာ ယခင်ကကဲ့သို့ ပင် ပြည့်လျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ ရ၍ အသားအရည် အလွန်ကောင်းသူ ဖြစ်ပါ တကားဟု တွေ့တောမိပြီးလျှင် ဤကဲ့သို့ သော သူတစ်ဦးအား မိမိကိုယ်ကို အပ်နှင်းရလျှင် မှာ ယွင်း ခြင်းမရှိတန်ရာဟု ထင်မိသည့်အားလျော်စွာ ၊ ဆေးထိုးပြီးသည့်တိုင်အောင် မိမိ၏ လက်ကလေးကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရန် သတိမရ။ ကိုသက်ထွန်းကိုင်တွယ်၍ ထားခြင်းကို အလိုလို လိုက်လျော့ မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။

အတန်ကြာသော အခါ ‘ အကြော့ ’ ဟူ၍ မိမိ၏ နားနားမှကပ်ပြီး
ခေါ်နေသံကိုကြားရလေ၏။ အသံမှာ မကျယ်သော်လည်း အကြော့တွင် ကား ရင်ထဲ၌
တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ရှိနေလေ၏။

“ အကြော့ အကြော့ ” ဟူ၍ အသံမှာ တိုးသည်ထက်တိုး၍
နီးသည်ထက်နီးလာသည်တိုင် အောင် အကြော့တွင် ပြန်၍ မထူးနိုင်။ ကိုသက်ထွန်း၏
အသံသည်သာ တဖြည်းဖြည်း တိုးသည် ထက်တိုး၍ နီးသည်ထက်နီးလာပြီးလျှင်
ခဏမျှကြာသော အခါ မိမိ၏ ပါးပြင်တွင် အခြားပါးပြင်တစ်ခု ယှဉ်ကပ်၍ လာသည်ကို တွေ
့ရလေ၏။

“ အကြော့ ကိုသက်ထွန်း မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးသလား ပြောပါဦး အကြော့ရယ် ”
ဟု ကြား ရမှ ရုတ်တရက် ဖခင်ကြီးမှာ ကြားသွားသည့်စကားကို သတိရကာ
လက်ကိုရပ်ပြီးလျှင် လူချင်း လည်း အတန်ငယ်ခွာကာ “ အို .. ကိုသက်ထွန်း၊ အကြော့
အခုမပြောနိုင်သေးဘူး ဖေဖေစကား ရှိတာကို ကိုသက်ထွန်း အသိသားပဲ ”

“ ဦးစကားရှိတာတော့ဟုတ်ပါတယ် အကြော့ရော၊ ဒါပေမဲ့ ကိုသက်ထွန်း
နေလို့မ ဖြစ်တော့ ဘူး၊ ကိုသက်ထွန်း အကြော့ကိုမှမရရင် မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ကိုသက်ထွန်း
ကြားပါရစေတော့ အကြော့ရယ်။ အကြော့ တစ်ယောက် တည်း အရေး ကြီးပါတယ်။
အကြော့ပြီးတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ ကိုသက်ထွန်း စိတ်အေးရုံလောက် ဖြစ် ဖြစ်
ပြောလိုက်ပါအကြော့ရယ်။ ကိုသက်ထွန်း မျှော်လင့်ရဦး မှာ လားဆိုတာ ”

“ ကိုသက်ထွန်း၊ အကြော့ အင်မတန်ပြောချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက
ကျပ်ကျပ်တည်း တည်းပြောသွားတဲ့ စကားကိုလည်း စဉ်းစားပါဦး။ အကြော့အဖြေကို ၄၅
ရက်စေ့ရောက်မှ ပြောပါ ရစေ၊ အခု ဘာလိုတော့သလဲ၊ ၁၀ရက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ် ”

“ ဟုတ်ပါတယ် အကြော့ရော၊ ၁၀ရက်လောက်ပဲ ကျန်တော့လို့
ကိုသက်ထွန်းလည်း မေးတာ ပေါ့၊ အခုလည်း ဘာလိုတော့သလဲ၊
အကြော့ပြီးရင်ပြီးနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲအကြော့ရယ်၊ ကိုသက်ထွန်း

တစ်သက်လုံးပျော်ရမှာ ဖြင့် လည်း အခုကတည်းက သိပါရစေလား။ ”

ထိုသို့ အတန်တန်တောင်းပန်နေသည့်အခါတွင် အကြောမှာ မငြင်းပယ်ချင်အောင် အားနာ လာလေ၏။ သို့သော် မိမိ၏ ဖခင်ကြီးက ၄၅ရက်စေ့ ရောက်သော နေ့တွင် ကိုသက်ထွန်းနှင့် ကိုမြင့်မောင်တို့ နှစ်ယောက် စလုံးကို အိမ်သို့ ခေါ်၍ မိမိမူကား အိမ်ထဲ၌ ပင်နေပြီးလျှင် ၎င်းတို့ရှိရာသို့ အဖြေပါသော စာအိတ်နှစ်လုံးကို ဒေါ်လေးအား အပို့ခိုင်းရမည်။ ၄၅ ရက်မစေ့ရောက်မီအတွင်း အကယ်၍ မိမိ၏ စိတ်ထဲ၌ မည်သူက အဆွေ မည်သူက ခင်ပွန်းဟု ပိုင်းဖြတ်မိသည်တိုင်အောင် ထိုသို့ ပိုင်းဖြတ်ထားရှိခြင်းကို မထင်ရှားမပေါ်လွင်စေရ။ ကိုသက်ထွန်းနှင့် ကိုမြင့်မောင်တို့ကလည်း အတူဝင်၍ အတူထွက်ရမည်။ တစ်ဦးမျက်ကွယ်တွင် တစ်ဦးက အကြောအား ကိုယ့်ဘက်သို့ တိမ်းညွတ်အောင် ဆွဲဆောင်ခြင်း အလျှင်းမရှိစေရ။ ထိုသို့ တစ်ဦးဦးက စည်းကမ်းကျူးလွန်ဖောက်ဖျက် သည့်တိုင်အောင် အကြောက အားပေးခြင်းမပြုရ။

ဤစည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်ကို သတိပေးရမည် ဟု ကျပ်တည်းစွာ မိမိတို့ သုံးဦးသားအပြင် ဒေါ်လေးကိုပါခေါ်ငင်၍ တင်းကျပ်စွာ မှာကြားထားခဲ့သည်များကို ပြန်လည်ကြားယောင်လျက်ရှိသော ကြောင့် မိမိ၏ အဖြေကို ယခုအချိန် ယခုအခိုက်အတန့်၌ ပေးလိုသည်တိုင်အောင် မပေးနိုင်ပဲရှိ၍

“ဒါတော့ သည်းခံစေချင်ပါတယ် ကိုသက်ထွန်းရယ်၊ ဖေဖေစကားကိုတော့ အကြော မဖျက်ချင်ပါဘူး၊ အကြော ဖေဖေစကားကို ဖျက်ရတဲ့အခြေအနေကိုလည်း မရောက်ပါရစေနဲ့။ အကြော တောင်းပန်ပါတယ်” ဟု အလွန်ဝမ်းနည်းသော အမူအရာဖြင့် တောင်းပန်လေ၏။

ဤတွင် အကြောကား မိမိအား မည်သည့်နည်းနှင့် မျှ ပြောတော့မည် မဟုတ်ဟု သိရှိရ၍ ကိုသက်ထွန်းလည်း “ကောင်းပါပြီ အကြောရာ၊ ကိုသက်ထွန်းစောင့်ပါ့မယ်၊ ကိုသက်ထွန်းမေးမိတာကို အကြော စိတ်ဆိုးလား။”

“အို အကြော စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဘာ ဖြစ်လို့ ကိုသက်ထွန်းကို စိတ်ဆိုးရမလဲ။”

“ ဒါဖြင့် ဝမ်းသာပါပြီ အကြောရာ၊ ကဲ ... ကဲ ကိုသက်ထွန်း ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော်၊ ဟုတ်လား ” ဟု ပြောဆိုကာ နေရာမှထ၍ ပြန်သွားသော ကြောင့် အကြောတွင် မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်၍ ကြည့်ကာ သက်ပြင်းကလေးပင် ချမိလေ၏ ။

အိပ်ခန်းတွင် :သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မူကား မိမိ၏ ကိုယ်ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်၍ လှဲလိုက် ပြီးလျှင် ကိုသက်ထွန်း မိမိ၏ လက်ကို ကြာမြင့်စာ ကိုင်တွယ်၍ ထားပုံ၊ ထိုနောက် ပါးချင်အပ်၍ မေးပုံတို့ကို အဖန်ဖန် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လည်ထင်ယောင်မိလျက်၊ ကိုသက်ထွန်းအား မိမိ၏ အဖြေကို တစ်ခါတည်းမပြောကြားလိုက်နိုင်သည့်အတွက် များစွာ စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်မိလေ၏ ။

ယခင်က ဤသူ ၂ ဦးတွင် မည်သူ့ကို အကြင်ခင်ပွန်းအဖြစ်ဖြင့် ရွေးချယ်ရပါမည် နည်းဟု အကျပ်ကြီးကြုံကြုံကြလျက် ရှိခဲ့သော်လည်း ယနေ့တွင် မူ မိမိရှေ့တွင် အဖြေ ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိလေ၏ ။ ကိုသက်ထွန်းက စိတ်ဆိုးသလား ဟုမေး၍ မိမိက မဆိုးပါဘူး ဘာ ဖြစ်လို့စိတ်ဆိုးရမှာ လဲဟု ဖြေခဲ့ရာတွင် မိမိစိတ်မဆိုးခြင်းမှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ခဲ့လေ၏ ။ ဖခင်ကြီး၏ ကျပ်တည်းသော စည်းကမ်းချက်ကြောင့် သာလျှင် ရုတ်တရက် အဖြေ မပေးနိုင်ပဲ ရှိရသဖြင့် လည်း ဝမ်းနည်းမိလေ၏ ။

တစ်ဖန် ကိုသက်ထွန်းအား မိမိအဖြေကို တင်ကြိုပေးထားခဲ့လျှင် ကိုမြင့်မောင်အပေါ်တွင် ကတိပျက်ကွက်ရာကျမည် ဖြစ်သည်ကို စဉ်းစားမိကာ၊ နောက်ဆုံးအဖြေပေးရမည် ရကလည်း ယနေ့ အဖို့ နုတ်လိုက်လျှင် ကိုးရက်မျှသာ ကျန်ရှိသော ကြောင့် ကိုသက်ထွန်းအတွက် ဝမ်းနည်းမိခြင်းမှ အတန်ငယ် သက်သာရာရသကဲ့သို့ ရှိလေ၏ ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် အိပ်ရာမှထသော အခါ အနည်းငယ်ကိုယ်ပူသလိုလို ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ ညကဆေးထိုးထားသော အရှိန်ကြောင့် ပင် ဖြစ်မည် ဟု တွေးတောပြီးလျှင် ခြံကြီးထဲသို့ ခါတိုင်းနည်းတူ ဆင်းလာခဲ့လေ၏ ။ ခြံကြီးထဲတွင် ခေါက်တုံးခေါက်ပြန် အတန်ငယ် လျှောက်မိသော အခါတွင် ကား မျက်လုံးများ လည်း

ပူလာလျက် ကိုယ်ပူလည်းတိုး၍ လာသော ကြောင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်ကာ ဒေါ်လေးအား အကျ
းအကြောင်း ပြောပြလေ၏။

“ ဟယ်-ဒါဖြင့် မောင်မြင့်မောင် ဖြစ် ဖြစ်၊ မောင်သက်ထွန်း ဖြစ် ဖြစ်၊
ခေါ်ခိုင်းဦးမှပဲ၊ အေးနေလို့ မ ဖြစ်ဘူး ” ဟု ဆိုကာ မော်တော် ကားမောင်းသူကို ခေါ်၍
နေသော ကြောင့် အကြော့လည်း

“ အကြော့ ဘာမှမ ဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရဲ့၊ နေပါစေ ”

“ ဟယ် မဟုတ်တာပဲ၊ သူတို့ကို အကြောင်းကြားဦးမှပေါ့၊
နေမကောင်းဘူးဆိုတာ ”

“ ဒီအချိန် ကိုသက်ထွန်း အားမယ်မထင်ဘူး ဒေါ်လေးရဲ့၊ အကြော့တော့
တယ်ပြီး မခေါ် စေချင်ဘူး ”

“ ဒါဖြင့် မောင်မြင့်မောင် အရှိသားပဲ၊ သူ့အခေါ်ခိုင်းပေါ့ ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို
ကားသမားကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် အကြော့လည်း အသာပင် ငြိမ်၍ နေလိုက်ရလေ၏။

ညကအကြောင်းကို ပြန်၍ တွေ့လိုက်သည့်အခါ ကိုမြင့်မောင်အား
မျက်နှာပြရန် ခဲယဉ်း သကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ အကယ်၍ ညကအကြောင်းကို
ကိုမြင့်မောင် သိသွားလျှင် မမိအား အပြစ်တင် လိမ့်မည်။ ရှုတ်ချလိမ့်မည် ဟု တွေ့
တောကာ ပူပန်နေမိပြီးမှာ ‘ ဟယ် သူ့ဘယ်ကလာသိမတုံး၊ မြို့ကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်လုမတတ်
ဖြစ်နေတာတော့ မသိဘဲ အိပ်ပျော်နေသေးတဲ့ လူ တစ်ယောက် ပဲ ’ ဟု မိမိကိုယ်ကိုမိမိ
အဖြေပေးနေလေ၏။

ခဏမျှကြာသော အခါ မော်တော် ကား ပြန်လာသံကို ကြားရလေ၏။ ထို့နောက်
မော်တော် ကားထွက်သွားသံကို ကြားရပြန်သဖြင့် မည် သို့ဖြစ်ပါလိမ့်မည် နည်းဟု တွေ့
တောကြံဆနေစဉ်မှာ ပင် ဒေါ်လေးဝင်ရောက်လာကာ “ မောင်မြင့်မောင် တစ်ယောက်
လည်း မရှိဘူးတဲ့၊ အခုလိုပဲ ထွက် ထွက်သွားတာ လေးရက်လောက်ရှိပြီဆိုပဲ၊ သူဒါကြောင့်
ဒီကိုမလာတာကိုး၊ ညညလည်း ပြန်မအိပ် ဘူးတဲ့၊ ကဲ မောင်သက်ထွန်းပဲ အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီ၊

အကြော့ ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ ... မှန်း ” ဟု ဆိုကာ အသားများ ကိုစမ်းကြည့်ပြီးနောက်၊ “
အင်း-ကိုယ်တော့ အတော် ပူတာပဲ ” ဟု ပြောလေ၏ ။

“ ဒါက ညက ဆေးထိုးထားတဲ့အရှိန်ကြောင့် ကိုး ဒေါ်လေးရဲ့ ၊ အကြော့ ဘာမှမ
ဖြစ်ပါဘူး ”

“ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်သက်ထွန်းလာတော့ သေသေချာချာ
မေးကြည့်ရဦးမယ်၊ နေဦး ရေနွေးလိုလိုမည် မည် ကျိုထားလိုက်ဦးမှ ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို
ထွက်သွားသော ကြောင့် အကြော့လည်း ကိုမြင့်မောင်အကြောင်းကို ဆက်လက်စဉ်းစား၍
နေမိလေ၏ ။

ကိုမြင့်မောင်သည် သခင်ကကဲ့သို့ ဤအိမ်သို့ မလာမရောက်သည်မှာ
လေးရက်မျှရှိခဲ့ လေပြီ။ ဆေးတိုက်မှထွက်၍ သွားနေသည်မှာ လေးရက်ရှိပြီဟု ဆိုသော
စကားနှင့် ဆက်စပ်၍ ကြည့်ရှုလျှင် ထိုလေးရက်အတွင်း ၌ ကိုမြင့်မောင်တွင် ဆေးတိုက်ကို
ပစ်ပယ်၍ ထားရလောက် အောင် အရေး ကြီးသော ကိစ္စ ရှိနေကောင်းရှိနေလိမ့်မည် ၊
ညညတွင် ပြန်၍ မအိပ်ဟုဆိုခြင်းမှာ အဘယ်သဘောနည်း၊ ထိုကဲ့သို့ ညညပြန်၍
မအိပ်ဆိုခြင်းသည် ကိုမြင့်မောင်ကဲ့သို့ သော သူတစ် ယောက် အဖို့ရာ၌ ထူးဆန်းသော စကား
ဖြစ်သော လည်း ယမန်နေ့ နေ့ခင်းက မိမိသွားသည့်အခါ နံနက်ခင်းကပင် အိပ်၍ နေကြောင်း
ပြောပြလိုက်သည်ကိုထောက်လျှင် ဧကန္တ ညညတွင် တစ်စုံ တစ်ခုသော အကြောင်း
ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိရမည် ဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်မိလေ၏ ။ အကယ်၍ ယခင် ကသာ ယခုကဲ့သို့
မလာမရောက်ဘဲ ထူးဆန်းစွာ ပျက်ကွက်လျက်ရှိပါက မိမိစုံစမ်းမေးမြန်းမည် ဖြစ် သော် လည်း
ယခုသော မိမိ၏ စိတ်တွင် မည် သူကခင်ပွန်း မည် သူက အဆွေဟု ဝေခွဲ၍ ရပြီဟူ၍
ဆိုရလောက်အောင်ရှိပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် မေးမြန်းစုံစမ်းနေ၍ လည်း ထူးတော့မည် မဟုတ်။
မိမိကို မလာမရောက်နိုင်ကြောင်း အကြောင်းမကြားနိုင်စေကာမူ အနည်းဆုံး ကိုသက်ထွန်းကို
အကြောင်း ကြားဖို့သင့်ပါလျက် ကိုသက်ထွန်းကိုက ၎င်း၏ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ
ပြောပြခြင်းမရှိသည်ကို ထောက်လျှင် ကိုသက်ထွန်းလည်း အလျှင်းမသိကြောင်း
ထင်ရှားနေသည်ဟု အကြော့စိတ်တွင် ထင်မြင်လေ၏ ။

ထိုအကြောင်းများ ကို စဉ်းစားရင်းပင် ကိုယ်လည်း ပူသည်ထက်ပူကာ ရင်ထဲ၌
လည်း အလွန်ပူလောင်လျက်လာသည်ကို တွေ့ ရ၍ ဒေါ်လေးထံ ရေတောင်းရင်း
ရင်ပူကြောင်းပြောပြ သည့်အခါ မိမိအသံကိုပင် မိမိအသံမဟုတ်၊ အခြားသူ တစ်ယောက်
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပြော၍ နေဘိ သကဲ့သို့ ထင်ရလျက် ထိုသို့ ထင်ရာမှ တစ်ခါ ဘာမှမထင်
ဘာမှမမြင် ဘာမှမတွေ့ တော့ပဲ ဘာ ဖြစ်မှန်းသော် မှမသိ ဖြစ်၍ သွားလေ၏ ။

*